

M. B. B
193

ХУМАНО ДРУШТВО „РОТКВА“ У БЕОГРАДУ
ОСНОВАНО 1909. ГОДИНЕ
ПОЕНКАРЕОВА УЛ. БР. 3. ТЕЛЕФОН 16-99

ЦВЕТИ

СГОМЕННИЦА

1928.

БЕОГРАД

Г. б. б
193

ID = 186304268

УНИВ. БИБЛИОТЕКА
И. Б. 45206

ХУМАНО ДРУШТВО „РОТКВА“ У БЕОГРАДУ
ОСНОВАНО 1909. ГОДИНЕ
ПОЕНКАРЕОВА УЛ. БР. 3. ТЕЛЕФОН 16-99

ЦВЕТИ

СПОМЕНИЦА

1928.

БЕОГРАД

МАЛО ИСТОРИЈЕ.

I.

Пре ратова.

У току 1909. год. једно малено друштво састављено од београдских грађана разних професија редовно је посећивало кафану „Америка“, да, одмарајући се после свакодневног рада, прибаве себи задовољство и разонођење, мењајући мисли и третирајући актуелна питања појединаца и на свију. Неоспорно да шале и вицеви нису изостајали што је утицало, да се ладни шприцери и пиво уз облигатно мезе роткву више трошили.

Баш зато што им је била ротква обавезно мезе, која их је већ ваздан чекала сервирана на столу, решили су, да том друштванцу даду име „Ротква“.

Пошто су већ добивши име постали као чланови једне установе дали су јој и циљ: *ширење дружељубља и љубави према Отаџбини*. Ово у толико више јер, тек што је минуло време анексије Босне и Херцеговине, имаћаху често као госте омладинце из Босне, Херцеговине и Војводине.

Тако је све ишло са малим изменама, а ваздан повољним резултатима све до 1912. год. када се је морало одазвати позиву Отаџбине: за крст часни и слободу златну.

1913. год. друштво је обновљено и продужило свој рад. У том међувремену један од чланова (Јов. Ст. Максимовић) буде премештен у Лесковац и међу првим дужностима, које је имао да спроведе тамо, била је та, да тамо — у Лесковцу — оснује филијалу друштва „Ротква“. Ова филијала имала је тесну сарадњу са својом централом и радила врло живо на циљу и друштвеној идеји.

1914. год. када је објављена мобилизација, све се је живо морало одазвати своме позиву, те је сасвим разумљиво, да је друштво престало теоретисати, но је ревносно приступило на реализовање својих циљева. Из централе сви су чланови до једног отишли на своје дужности.

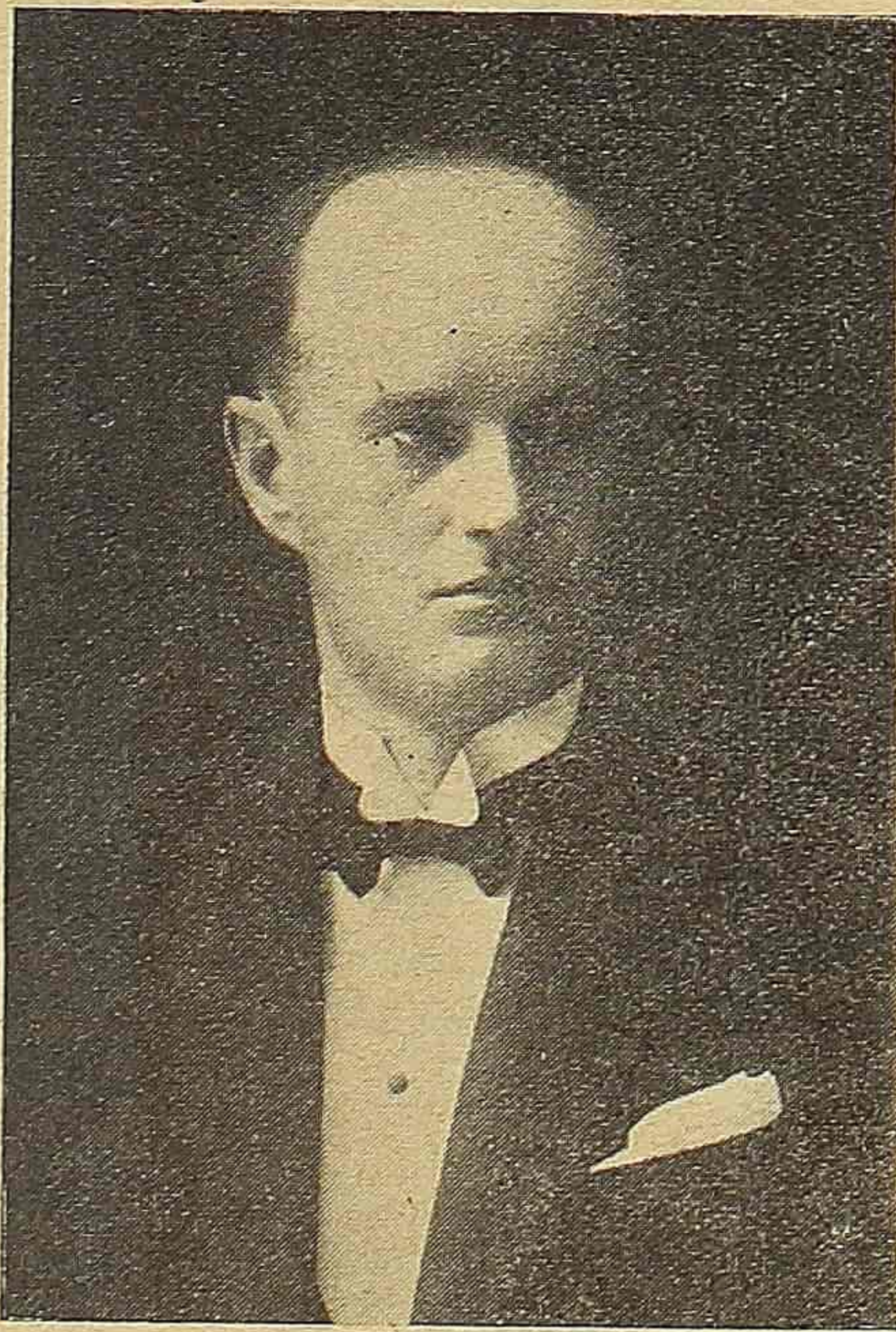
Председник централе у Београду од оснивања:
Светислав К. Петровић, благајник Врачарске Штедионице.

Из филијале у Лесковцу отишли су такође на дужност сви чланови па и пријатељи њихови, тако да је упис у добровољце за друштвеним столом вршен већ у моменту кад су звона са звоника свих лесковачких цркава објављивала мобилизацију. Ваља напоменути да су у Лесковцу — нашем ин-

дустриском центру — били као приватни чиновници запослени многи омладинци из Босне, Херцеговине, Далмације и Војводине.

Рат је као што нам је свима познато био дуг, жртве огромне те је сасвим разуљиво да је свака установа-организација па чак шта више и кућа принела на олтар отаџбини оно што се је од свакога тражило и што се је по злом удесу морало на жртвеник принети. Тако је и наше малено друштво дало много. Из друштвене централе пали су као жртве: Светомир Срећковић, Љуба Маричић, Никола Лох и Сима Ћосић, а из филијале од 32 четника — чланова и пријатеља друшт-

Председник бивше филијале у Лесковцу — дугогодишњи секретар централе у Београду: Јован Ст. Максимовић, секретар Народне Одбране.

вених, који су одмах по објављеној мобилизацији отишли и уписали се у четнике одреда Војводе Вука, данас су у животу свега четворица и то: Јефто Костић, банк. чинов., Стеван Гоаковић, админ. капетан I. кл. суд. струке, Василије Буква, срепски поглавар и Јован Ст. Максимовић, секретар Народне Одбране, тадашњи председник филијале у Лесковцу и дугогод. секретар централе у Београду.

Неможено пропустити прилику, а да и на овом месту не одамо достојну пошту палим члановима, као и осталим родољубима, који своје животе положише на жртвеник ослобођењу и уједињењу све наше Југославенске блаће. Слава им!

II.

После ослобођења и уједињења.

Дуго је времена протекло од дана демобилизације. Много је времена требало да прође па да се среде прилике у свима домовима, да се обнове разорена огњишта и да се уђе у нормалан колосек живота. Неоспорно, да је нашем друштву требало такође времена да се обнови, реорганизује и саобрази у духу времена.

Остатак чланова друштва, који се налазе у Београду сакупљали су се често и договарали како и на који начин, да обнове своју заједницу, која је и ако мала дала повољне резултате.

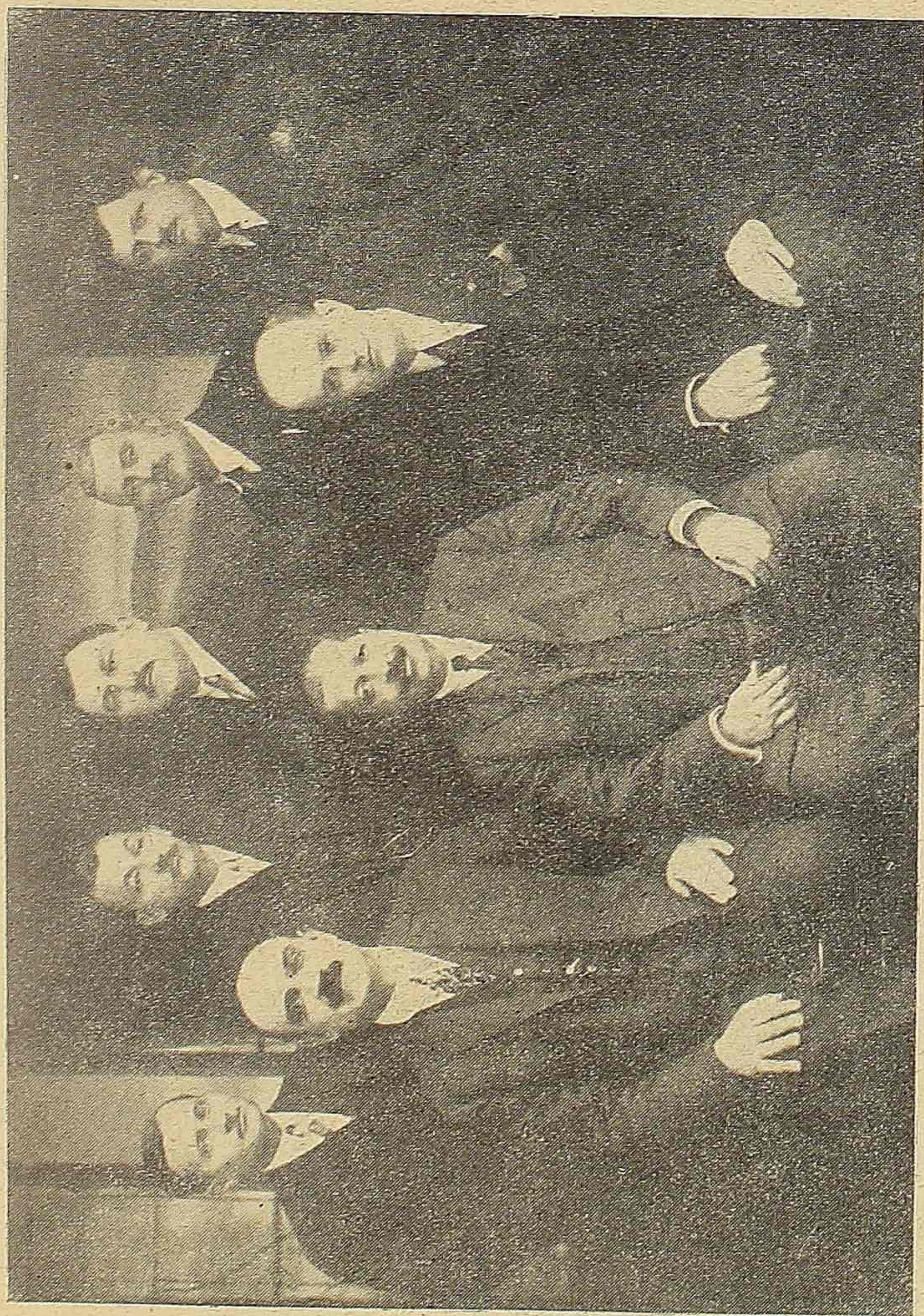
Одмах су се сложили са тим, да треба живо радити у свима правцима, те су као најпотребније изабрали свој друштвени локал хотел „Србија“, где су се скупљали, договарали и спремали за нове подвиге и нове дужности, које је време императивно налагало.

Израдити опсежно програм рада у овако маленом друштву било би премного и тешко издржати, с тога су дефинитивно закључили, да за сада у почетку сведу свој рад на одевање ратне сирочади, а из пијетета према сенима својих палих другова.

Као најпогодније нашли су, да је те послове једино могуће обављати у кафани, где се пријатељи и другови скупљају ради одмора и разоноде. Ову констатацију појачао је и разлог, да свакодневно стварање разних хуманих, културних, националних и професионалних организација тако рећи отуђује човека од рада у установама где се ствари решавају за зеленом чојом, јер му је угодније, да после напорног рада на своме послу од кога зависи његова егзистенција, слободно време искористи у кругу својих пријатеља у шали и забави, а при том чини ипак нешто на хуманом и националном пољу. До ове констатације дошли су чланови, који учествују у раду у разним организацијама хуманог, културног и националног

карактера, а који су доживели да многе установе једва доживе конституисање и расплину се, јер познати кворум, где се седнице не хоноришу, тешко је прибавити.

Управа Централне у Београду :

седе: Коста Вукадиновић, трг., Свет. К Петровић, банк. чин, Јован Ст. Максимовић, секр. Народне Одбране; стоје: Марко Радовановић, трг., Милојко Богдановић, ташнер, Мих. Милојковић, мајор у пензији, Коста Аџимовић, предузимач и Светозар, Марин, трг.

Овако састављена управа почела је свој рад 1922. год. и из својих скромних средстава, тако рећи само од чланарина својих чланова, оденула је о врбици 5 сирочади:

Вукашин Недељковић, ученик I. раз. основ. школе
Никола Вл. Наумовић, „ I. „ „ „
Ратомир Вл. Марковић, „ I. „ „ „
Душан Јовановић, „ I. „ „ „
Павле Урошевић, „ I. „ „ „
Очеви горње деце погинули су у ратовима.

Већ 1923. год друштво је било у могућности, да одене деветоро сирочади из београдских основних школа:

Милован Вулетић,	ученик	III.	раз.	основ.	школе
Радомир Марковић,	"	II.	"	"	"
Драгутин Кодерић,	"	II.	"	"	"
Јован Јанић,	"	II.	"	"	"
Стојан Пантелић,	"	II.	"	"	"
Драгутин Теофиловић,	"	II.	"	"	"
Ратко Маринковић,	"	II.	"	"	"
Радисав Младеновић,	"	II.	"	"	"
Павле Урошевић,	"	II.	"	"	"

1924. год. друштво одева 12 сирочади такође из основних београдских школа :

Љубиша Јовановић,	ученик	III.	раз.	основ.	школе
Павле Урошевић,	"	III.	"	"	"
Димитрије Коцић,	"	III.	"	"	"
Милош Блашковић,	"	III.	"	"	"
Милорад Гасталди,	"	III.	"	"	"
Милош Петровић,	"	III.	"	"	"
Радомир Д. Петровић,	"	III.	"	"	"
Драгомир Жикић,	"	III.	"	"	"
Радивој Богдановић,	"	III.	"	"	"
Благоје Спасојевић,	"	III.	"	"	"
Светозар Томић,	"	III.	"	"	"
Предраг Танасковић,	"	III.	"	"	"

1925. године друштво одева комплетно 13 сирочади-ђака :

Димитрије Коцић,	ученик	IV.	раз.	основ.	школе.
Љубиша Јовановић,	"	IV.	"	"	"
Благоје Спасојевић,	"	IV.	"	"	"
Лазар Цветковић,	"	IV.	"	"	"
Сава Миленковић	"	I.	"	"	"
Љубиша Јовановић,	"	IV.	"	"	"
Миливоје Челекетић,	"	IV.	"	"	"
Павле Урошевић,	"	IV.	"	"	"
Милош Блашковић,	"	IV.	"	"	"
Ратомир Живковић,	"	IV.	"	"	"
Никола Костић,	"	IV.	"	"	"
Јован Јовановић	"	I.	"	"	"
Живан Диловачки,	"	I.	"	"	"

Пета група оденуте деце 1926. године од стране друштва достигла је цифру 27.

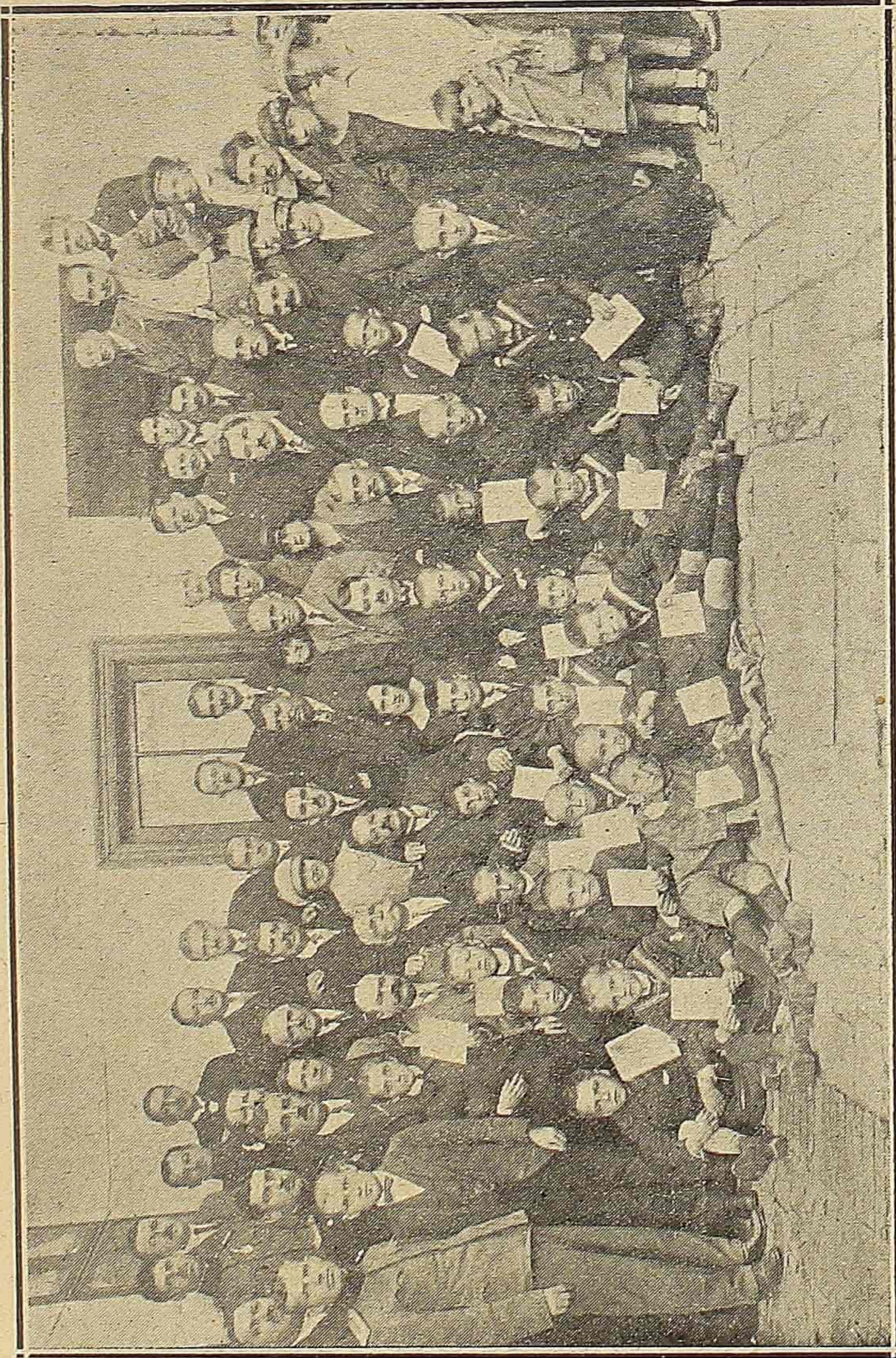
Илија М. Влајић,	ученик IV. раз. осн. школе
Србољуб Ј. Јовановић,	„ IV. „ „ „
Милутин Ј. Ивановић,	„ IV. „ „ „

Ратомир М. Јовановић,	ученик III. раз. осн. школе
Ханрих М. Холендер,	„ IV. „ „ „
Светозар М. Костић,	„ IV. „ „ „
Александар А. Марковић,	„ IV. „ „ „
Ратомир Ж. Божић,	„ IV. „ „ „

Милутин Ч. Милић,	ученик IV. раз. осн. школе
Јован Т. Вркљан,	„ IV. „ „ „
Драгомир В. Поповић.	„ IV. „ „ „

V. група 1926. г.

Живота Д. Јовановић,	ученик III. раз. осн. школе
Александар М. Стајић,	„ II. „ „ „
Станимир М. Маринковић,	„ I. „ „ „

Слободан С. Ивановић,	ученик	III.	раз.	осн.	школе
Димитрије П. Хаџипетровић,	„	III.	„	„	„
Радован Ж. Мивоиновић,	„	I.	„	„	„
Драгољуб Ј. Бошковић,	„	I.	„	„	„
Драгутин Остојић,	„	IV.	„	„	„
Бранко А. Атанасијевић,	„	I.	„	„	„
Лазар Вучевић,	„	III.	„	„	„
Србислав Поповић,	„	IV.	„	„	„
Добривоје Рајић,	„	IV.	„	„	„
Благоје Стефановић,	„	IV.	„	„	„
Драгољуб Катић,	„	II.	„	„	„
Сава Миленковић,	„	II.	„	„	„
Јован Јовановић,	„	II.	„	„	„

Оваковим својим радом друштво је разнежило срца многих добрих људи, и као што је свима познато, слична друштва почела су сваким даном да се оснивају у свима крајевима наше престонице. Тако су међу првима, а после трогодишњег делања нашега друштва у овоме правцу, основана друштва: „Поцепани Капут“, „Браца Брана“, „Тазе Побратим“, „Сироче“, „Извинте“ „Доручак“, „Драшковић“, „Голих“, „Суза“, „Кум“, „Родитељска Брига“, „Гурман“, „Нада“ и т. д.

Пошто је на овај начин задовољена бар у неколико београдска сирочад, наше је друштво као најстарије друштво ове врсте узело на се иницијативу, да своју скромну помоћ шаље нашем најболнијем крају — нашем дичном југу. Одмах је још почетком 1926. године прибавило 150 одабраних књига и послало основној школи у Владимирову, да се образује ђачка књижница. Поред овога Друштво је дало обласном школском надзорнику за београдску област 80 популарно-поучних књига, да раздели добрим ђацима.

О Врбици 1927. год. друштво је оденуло 28 сирочади у Београду и 24 на Косову и у Брегалничкој Области; свега 52 сирочади:

Васа Јеремић,	ученик	IV.	раз.	осн.	школе
Карио Бојић,	„	II.	„	„	„
Ратомир Јовановић,	„	IV.	„	„	„
Сима Кузмановић,	„	II.	„	„	„
Драгомир Стојић,	„	IV.	„	„	„
Мирко Милосављевић,	„	II.	„	„	„

Аца Подушки,	ученик забав. руске школе				
Николај Марута,	"	"	"	"	
Јозеф Ванцл,	"	II. раз. осн. школе			
Миодраг Лукић,	"	I.	"	"	
Миливоје Рајковић,	"	IV.	"	"	
Душан Стефановић,	"	I.	"	"	
Букашин Милановић,	"	II.	"	"	
Стеван Јовановић,	"	IV.	"	"	
Бранко Стојановић,	"	I.	"	"	
Миомир Холец,	"	I.	"	"	
Лазар Динчић,	"	I.	"	"	
Драгутин Јовановић,	"	I.	"	"	
Радивоје Вељковић,	"	IV.	"	"	
Стеван Вла	"	III.	"	"	
Тома Дукић,	"	I.	"	"	
Бранислав Ђорић,	"	III.	"	"	
Коста Паулеско,	"	IV.	"	"	
Живојин Јовановић,	"	II.	"	"	
Живор. Ст. Милошевић,	"	IV.	"	"	
Јордан Г. Ђорђевић,	"	II.	"	"	
Стојан Г. Анђековић,	"	III.	"	"	Царево Село
Јован Д. Јовановић,	"	I.	"	"	Царево Село
Живко Н. Кнежевић.	"	IV.	"	"	Радовиште
Јован В. Султановић,	"	II.	"	"	Владимирово
Јован М. Кацаревић,	"	I.	"	"	Владимирово
Виша Митровић,	"	IV.	"	"	Свети Никола
Јован Алексић,	"	III.	"	"	Свети Никола
Никола К. Крстић,	"	IV.	"	"	Штип
Александар Ј. Арсић,	"	IV.	"	"	Штип
Ђорђе П. Јаневић,	"	IV.	"	"	Струмица
Тома П. Јаневић,	"	III.	"	"	Струмица
Ник. Ж. Игумановић,	"	I.	"	"	Урошевац
Ратомр Т. Дојића,	"	IV.	"	"	Урошевац
Димитрије Анђеловић,	"	I.	"	"	Босиљ Град
Арсен В. Дамњановић,	"	II.	"	"	" "
Владислав Тодоровић,	"	I.	"	"	"
Марјан Јурина,	"	II.	"	"	"
Ромин Дифро, ученик руске школе					
Јури Капри,	"	"	"	"	

Љубомир Ј. Гудић,	ученик	I.	раз.	осн. шк.	Призрен
Спиридон Мојсић,	„	I.	„	„	Призрен
Ђерасим С. Ђорђевић,	„	I.	„	„	Кочане
Јован К. Крстић,	„	I.	„	„	Кочане

Јован Ристић,	ученик	II.	раз.	осн. школе	Радовиште
Костадин Трајановић	„	III.	„	„	Радовиште
Аврам Азисовић,	„	IV.	„	„	Робово

У току јесени 1927. год. друштво је послало ради оснивања ђачке књижнице 51 књигу основној школи у Пехчеву и 51 књигу основној школи у Новој Батањи. — Обе у Брегалничкој Области.

Почетком 1928. год, наше је друштво послало основној школи Царево Село: 32 књиге, један албум Југославије у дивотном издању и једну велику слику Њ. В. Краља.

Друштву за Национално, Културно и Социјално подизање среза малешког у Берову: 32 књиге, један албум Југославије у дивотном издању и једну велику слику Њ. В. Краља.

Основној школи Радовиште: 32 књиге, један албум Југославије у дивотном издању и једну велику слику Њ. В. Краља.

Грађанској читаоници и књижници Радовиште: 32 књиге један албум Југославије у дивотном издању и једну велику слику Њ. В. Краља.

Поред овога друштво је ове године оденуло 30 деце у Београду и 30 сирочади у брегалничкој области, а за покој душе мучки убијеном бригадном ђенералу Михајлу Ковачевићу, који је у тој области неуморно радећи за грађане тога краја и свој живот положио.

1928. год. из Београда:

Јован Павловић,	ученик III. раз. основ. школе				
Велимир Павловић,	„	IV.	„	„	
Аврам Зисховић,	„	I.	„	„	из Рובהа
Миодраг Тасић,	„	I.	„	„	
Божидар Симић,	„	II.	„	„	
Радул Пејевић,	„	III.	„	„	
Божидар Томић,	„	IV.	„	„	
Бошко Анђус,	„	IV.	„	„	
Рачко Јаничијевић,	„	I.	„	„	
Ратомир Стојановић,	„	III.	„	„	
Стеван Лончаревић,	„	I.	„	„	
Радомир Станић,	„	I.	„	„	
Иван Чернер,	„	I.	„	„	
Аксентије Весковић,	„	IV.	„	„	
Карло Черешнеш,	„	III.	„	„	
Велимир Костић,	„	I.	„	„	
Сретен Милентијевић	„	I.	„	„	
Лука Петровић,	„	IV.	„	„	

Никола Радосављевић,	ученик II. раз.	осн. школе
Ратомир Николић,	» III. »	» »
Петар Бугарчић,	» I. »	» »
Љубомир Зубовић,	» IV. »	» »
Душан Зубовић,	» IV. »	» »
Аранђел Докчић,		
Љубомир Божиновић,	» III. »	» »
Радисав Милојковић,	» II. »	» »
Шија Клајић,	» IV. »	» »
Душан Галчић,	» II. »	» »
Миодраг Крушеновић,	» II. »	» »
Трифун Стојановић,	ученик IV. разр.	гимназије из Призрена.
И још 29 ученика основних школа Брегалничке Области.		

Приликом комплетног одевања сирочади друштво се увек ослања на управитеље појединих основних школа, који избор деце врше, а који су несумњиво непристрасни.

Свако сироче-ђаче добије о врбици: доње рубље, одело, обућу, чарапе, ђачки качкет (у Јужној Србији шајкачу) са обележјем разреда, џепну марамицу, по једну поучну књигу за децу и по 10.— дин. у готовом. Одело, рубље, капу, чарапе и обућу све по мери.

Забава и разонода.

Друштво приређује често другарске вечери, где се чланови и пријатељи нашега друштва информишу о друштвеном раду и пријатељски проводе, а уједно том се приликом прикупљају и ванредни друштвени приходи.

Као сваке установе тако и наша решавала је дуго о друштвеној слави, јер су код тих обичаја потребни и прилични материјални издатци. Но пошто се 1925. год. нашао довољан број пријатеља друштва, то је решено да друштвена слава буде „Цвети“. Први домаћин славе био је наш симпатични ресторатер г. Веља Миловић, који је збиља прославио домаћински наше друштвено крсно име. Затим су се ређали пријатељи г. Мих. Милојковић, мајор у пен. и п.-председник нашег друштва, и г. Свет. Петровић, банк. чин. и председник нашег друштва, а има их пријављених за неколико година у напред.

Свима овим пријатељима и добротворима друштва нека је на овоме месту срдачна хвала.

Славе су увек одлично посећене, јер том приликом свечаности присуствују поред одевене деце, која су у Београду и изасланици многих хуманих, културних и националних удружења. О свакој слави по један од одевених дечака декламује следеће:

III.

Наши добри људи.

Ваша добра рука,
Рухо нам је дала,
Наши добри људи,
Од срца вам хвала!

Па на лаки крили,
Ка небу се диже,
Ваша добра дела,
Богу носим ближе.

Топле су нам ноге,
Загрејане груди,
Ох, хвала вам, хвала,
Наши добри људи!

Па га молим смерно,
Да нам срећу даде,
Да испуни ваше,
Најмилије наде;

И кроз срце наше,
Топла струја струји,
Од ње љубав расте,
Као огањ бруји.

А Господ је добар,
Добрим добро суди,
Ох, хвала вам, хвала,
Наши добри људи!

Честитке.

Друштво је о слави увек примало масу честитака међу којима најмаркантније овде доносимо у целости:

У П Р А В И Т Е Љ
ОСН. ШКОЛЕ КОД САБОР. ЦРКВЕ
БЕОГРАД. ТЕЛ 15—16.

25. априла 1926. год.

Хуманом Друштву „Рошква“

Београд.

Спречен испитима да лично честитам данашње Крсно Име, ја молим цењену Управу да на овај начин прими моје срдачно честитање, као и топлу захвалност, у име школе, за помоћ коју сваке године указује сиротној школској деци.

Тај племенити пример нека би био од утицаја на оне клубове са звучним именима и луксузним апартманима, где се силне хиљаде просипају на шампањац и коцку, али где — на жалост — до сада није било ни паре за школску сиротну децу.

Жив. М. Савић
управитељ

Краљ. Срп.
ОСНОВНА ШКОЛА
На Смед. Ђерму.

Бр. служб.
25. априла 1926. године
Београд.

Управи Хуманог Друштва „Ројквa“.

Позван сам на славу али због болести не могу доћи. Честитам славу и желим да Друштво и даље дела у досадашњем правцу, јер је својим досадашњим радом — помагањем сиромашне, а већином ратну сирочад, утрлу многу сузу и створило код деце и њихових мајки уверење да смо достојни синови наших славних предака *и њихова браћа* изгинулих им родитеља у рату.

У то име поздрављам чланове Управе и све пријатеље овога Друштва и желим свима пријатну забаву.

Као преставника наше школе упућујем г. Тому Савића, наставника са породицом.

Управитељ школе:
Милош Н. Милошевић

Параћин, 24. априла 1926. год.

Хуманом Друштву „Ројквa“

Београд.

Честитам Вам славу поносне Цвети. Свевишњи нека Вас благослови и да пуно воље, да истрајете у започетоме хуманом послу.

Узвишен Вам је циљ и поносите се; јер радите работу која је и Богу угодна. Тако радећи славили да Бог да на многаја лета уз већу криглу и густу пену и ротквицу црвену!

Живела племенита Управа Друштва „Роткве“ као и домаћин славе наш добри пријатељ Веља!

Срдачно поздравље свима шаље,

Александар М. Јовановић-Видовац,
председник и управ. Параћин. Штед. А. Д.

Захвалности и награде.

Поред писмених и усмених, дирљивих и веселих изјава благодарности од стране одевене деце друштво је примило масу писмених благодарности појединих личности и установа од којих доносимо овде у целости само две.

I.

Госпође Зорке удов. поч. Мих Ковачевића, бившег бригадног генерала:

Хуманом Друштву „Ротква“

Београд.

Према Вашем извештају од 6. о. м. видим да хоћете да учините једно племенито дело из пијетета према сенима поклонога мужа Михајла Ковачевића, тиме што ће те обући сироту децу из Брегалничке Области.

Како на овај начин само продужавате рад мога мужа, то морам да Вам пошаљем своју најдубљу захвалност и да Вам кажем да му се збиља одужујете.

Једно Вас молим да настанете да ти поклони буду збиља подељени сиротој тамошњој деци.

Захваљујем Вам свесрдно, молим Вас да примите и моје поштовање.

Зорка Мих. Ковачевића.

Дринчићева 22-а. I.

II.

ОБЛАСНИ
ШКОЛСКИ НАДЗОРНИК
ЗА ГРАД БЕОГРАД.

Бр. 532.

14. маја 1926. године.

Управи Друштва „Рошква“.

Из извештаја управитеља школе на Сави видео сам да је Ваше Друштво из племенитих побуда оденуло ове године два сиромашна ђака основне школе Савске, и тиме ублажило њихову беду и створило им радост.

Сем тога управа тог Друштва, увиђајући и ценећи значај ђачких екскурзија, са васпитног, наставног и националног гледишта прилогом својим од 500 динара, на име помоћи ђачкој екскурзији поменуте школе, омогућило је да и сиромашни ученици могу учествовати и познати и даље крајеве наше Отаџбине и уживати у природним лепотама њеним.

Потписати је о тој лепој и племенитој пажњи Вашег Друштва сиромашној деци поднео реферат и Господину Министру Просвете а овом приликом похваљујући племенитост Ваше одлуке изјављује Управи и члановима тога Друштва најтоплију захвалност.

Београд, 14. маја 1926. год.

Обласни Школски Надзорник
за град Београд,

Мих. М. Сјанојевић

Награде.

За свој рад друштво је награђено видним почастима. Тако је од Управе Фонда Њ. В. Краља добило похвале следеће садржине:

УПРАВА КРАЉЕВОГ ФОНДА

Бр. 2484.

Хуманом Друштву „Рошква“

Београд.

Управа Краљевог Фонда с особитим задовољством је прочитала извештај Друштва од 29. марта о. г. а тако и извештај од 21. септембра о. г., из којих је увидела колико хуману толико и просветно националну делатнос његову, нарочито у крајевима у којима је ово буђење и унапређивање најпотребније.

Захваљујући најтоплије на увиђавности и прегнућу Друштва на раду у овоме правцу, Управа Краљева Фонда има част молити Друштво да је и даље обавештава о својим корацима, јер она с достојним интересовањем прати његов рад.

Са жељом да Друштво настави и развија овај свој благодетни рад, част ми је уверити га о своме особитом поштовању.

13. децембра 1927. год.

Београд.

За Управу, Члан,
С. Урошевић, с. р.

УПРАВА КРАЉЕВОГ ФОНДА

Бр. 2741.

Хуманом Друштву „Рошква“

Београд.

Управа Краљева Фонда је са задовољством прочитала извештај од 29. Фебруара о. г. о одлуци да тридесет ђака основне школе из брегалничке области одене, из пиетета према сени родољуба пок. Мих. Ковачевића, генерала.

Управа се нада да ће Друштво и даље продужити свој хумани и патриотски рад с прегнућем с којим се досад одликовало.

Београд 12. марта 1928. год.

За Управу Члан,
С. Урошевић, с. р.

УПРАВА КРАЉЕВА ФОНДА
Бр. 2742.

Хумано Друштво „Рошква“

Београд.

Пошиљкама књижницама, читаоници и удружењу у крају наше домовине у коме су она насушна потреба. Хумано Друштво „Рошква“ продужује свој рад правцем на коме ће му успех бити најлепша награда, поред захвалности Управе Краљева Фонда.

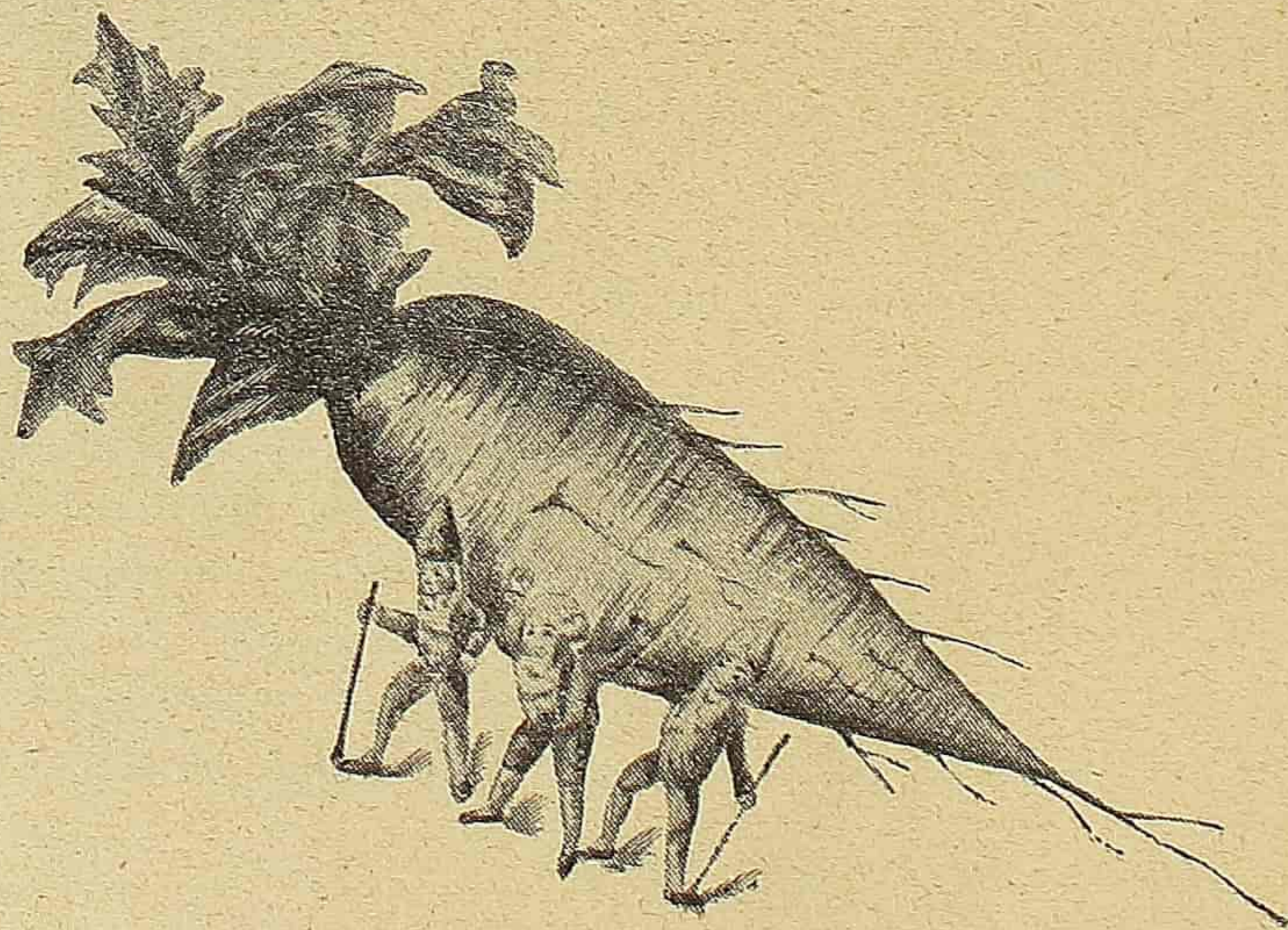
Управа жели да Друштво и даље шаље помоћ о којој је послало свој извештај под 21. фебруар о. г.

11. марта 1928. год.

Београд.

За Управу Члан,
С. Урошевић с. р.

Осим тога је изабрано за добротвора Фонда Сиромашних Ученика основних школа: Краља Петра (код Саборне Цркве), на Сави и још других школа које су известиле усмено, а нису послали своје писмене извештаје.

Наши новинари.

Како за друштвену славу тако и за остало наше делање београдска штампа увек се пријатељски одазивала и својом топлом препоруком много доприносила нашем друштву. Од стране друштва и овом приликом шаљемо дирекцијама београдских листова и њиним сарадницима искрену благодарност у име своје, а и у име оних сирочића, који препоруком београдске штампе много добијају.

Имена друштвених чланова.

Оснивачи:

1. Света К. Петровић, благајник Врач. Шедионице
2. Ранко Скочаић, државни мајстор
3. Милан Цветановић-Циле, штампар
4. Миленко Сладековић, штампар
5. Миливоје Марковић, штампар
6. пок. Светомир Срећковић, типограф
7. пок. Љуба Маричић, индустриски чиновник
8. Фрања Турковић, машиниста
9. Милорад Богдановић, банк. чиновник
10. Светислав Вићентијевић, књиговођа
11. пок. Никола Лох, кројач
12. пок. Сима Ћосић, трговац
13. Милош Вићентијевић, пенз. рез. мајор-инвалид
14. Јосиф Хавличек-Милорадовић, директор банке
15. Раја Вићентијевић, трговац
16. Драгутин Живојиновић, качар
17. Јован Ст. Максимовић, шеф књиговодства
18. Милан Милићевић, типограф. Држ. Штампарије.

Велики добротвори:

1. Здравко Спасојевић, књижар
2. Окружни Одбор Округа Нишког
3. Тодор Петковић, трговац — Трстеник
4. Беочинска Фабрика Цементa, Беочин
5. Михајло Милојковић, мајор у пензији
6. Веља Миловић, хотелијер
7. Света К. Петровић, благајник Врач. Штедионице

8. Врачарска Штедионица, Београд
9. Миленко Сладековић, штампар
10. Милан К. Цветановић, штампар.

Доброшвори:

1. Јеврем П. Планојевић, трговац, Ушће
2. Браћа П. Димитријевић, инсталатери
3. Здравко Тодоровић, адвокат
4. Христифор Димитријевић, чин. Жељ. Дир.
5. Анђело Ђ. Бертото, каменорезац
6. Милан Пештерац, хотелијер.

Ушмељачи:

1. пок. Јелена С. Максимовић, уписао је син Јов. Ст. Максимовић
2. Света К. Петровић, благ. Врач. Штед.
3. Раде Брушија, предузимач — Косов. Митровица
4. Учитељи Основне Школе — Струмица
5. пок. Бојка Шајковић — Београд, уписао је Мих. Милојковић, мајор у пензији.
6. Јеврем Шапоњић, бравар
7. Јелена Колаковић, трговац — Београд
8. Ружа Мирковићева, прив. чинов.
9. пок. Љубица—Цоца Максимовић, уписао је супруг Јов. Ст. Максимовић
10. Драг. Комадина, трговац
11. Милан Николић, трговац
12. Илија Јовановић, царински посредник
13. Петар Добошек, трговац
14. Надежда Николић, студ. права
15. пок. Милан Ристић, трговац
16. Сава Дубљевић, директор Савиначке Штедионице
17. Др. Стеван Ружичка, инжињер хемије
18. Љубица и Милоје П. Јеремић, кожарски трговац
19. Тихомир Радовић, трговац
20. Светислав Митић, индустријалац из Земуна.

Број редовних чланова кретао се сваке године од 50—100.

Чланарина је:

Редовних чланова 20. дин. месечно.

Утемељача 250. дин. једном за свагда.

Добротвора 500. дин. па на више једном за свагда.

Великих Добротвора 1000. дин. па на више једном за
свагда.

